

ВЕЛИЗАР НИКОЛОВ
УВЛЕЧЕНИЯ

Най-новото в поредица „Нова българска лира“:

- Ивайло Радев: *Палимпсест*, 2017
Росен Кукушев: *След опиянението*, 2018
Бистра Величкова: *Бог в очакване на дилъра*, 2018
Владислав Христов: *Комореби*, 2019
Цвета Делчева: *Отворени възможности*, 2019
Нели Лишковска: *Предсказания 2020*, 2019
Манол Глишев: *Зибелингски хроники*, 2019
Милка Стоянова: *Крайбрежен триптих*, 2019
Владислав Христов: *Писма до Лазар*, 2019
Людмила Миндова: *Дървото на спомена*, 2020

Под редакцията на Мартин Христов

- © Велизар Николов, автор, 2020
© Иван Цанев, редактор, 2020
© Иво Рафаилов, художник, 2020
© Издателство „Ерго“, 2020
ISBN 978-619-7392-59-3

ВЕЛИЗАР НИКОЛОВ

УВЛЕЧЕНИЯ

поэзия

Издательство „Ерго“
София, 2020

ЛОГОМАХИЯ

* * *

Градът до голо опустя
и тиха скука се засели –
прозява се – каква уста!
Да пукнеш от безделие.
Потеглиха по мрак мъже
на раменете със секири,
подире им един с въже,
по-млад и по-немирен.
Те бяха нашенски чада.
От нощното небе юнашки
свалиха хубава звезда
и то с опашка.

СБОГУВАНЕ

Огромни птичи делегации
се договаряха кресливо –
на сутринта видяхме знаци,
бродирани в снега. Преливат
мъгли и облачета в алено.
Зад планината някой кихва.
Това е ритуал прощален,
а после е до ужас тихо.

* * *

Мехурчета в стъкло –
събрахме се, дефекти
от въздуха. Било
естетско и нелеко.

Спокойни сме сами
в средата безвъздушна;
шампанско не шуми,
напразно се ослушват .

Прекрасно осветен,
прозрачен е затворът –
без нощ и вечен ден
на всичкото отгоре.

МЪЛНИЯ

Разстроените електромери свидетелстват, че през
нощта е гърмяло. Еленче плаче от ковъора и аз под
него, прегърнал разтопена кукла от плексиглас, розова.
Къде е онзи, въвел огъня, за да го отмени?
Пожарникарят ни спаси и се мие на чешмата.
Свети каската му – месинг.
Задава се страшен бащата на циганчетата – в едната
му ръка брадва се хили.

СУБ ЛА ЖУГА

Умът въздиша – стара кранта,
почтена не дотам:
„Под игото“ на есперанто
превел е срам не срам.
На български звучи му скучно
и краят е познат –
как над касапницата Мунчо
виси. Банален свят.

* * *

Тихо се свлече в трамвая. В краката ни падна по
обед, през май.

Углавно нежен – с профил на пистолет.

Златна мушица валсира над него – лека му пръст.

А можеше някого да застреля: падайки, не успя.

Претъпкан беше трамваят. Неделя.

Той не стреля в тълпа.

ИНДИАНЩИНА

Ухаещи елхи
и кончета, тревица,
от комикс (хи-хи-хи!)
мома с огромни цици.
Незнайно откъде
дойдоха тези хора
и търсят трети ден
страната на „Марлборо“ .
Но с нищо несравним
гори дивашки огън,
да вдишва прах и дим
човек до изнемога.
И вождове с пера
живеят под кревата.
Бял пух! Юрган разпран,
о, бледолики братя!

ЯНУАРИ

Покашля от настинка
бял месец: още свети.
Прекрасните снежинки
са падащи предмети.

Ти поживя си доста,
ама все пак, пази се –
като дошъл на гости,
от всичко си зависим.

Снегът – два пръста само.
Такъв е януари –
белее, грижи няма.
Дано го гръм удари.

КАПРИЗ

Сив камък на пътечка,
набръчкан като мозък –
отгоре му – човече,
изтегнато помпозно.
Светът е от капризи
и дивотии главно.
Раздира гръмко риза
стар дъб, изгнил от слава.
Такова щедро лято,
късмет невероятен:
душицата ми златна
издъхва от карати.

УВЛЕЧЕНИЯ

С увлечение цял свят
на кокиче ръкопляска –
завеси от мъгли се вдигат
и Май въздиша под снега.

И ръка, избягала до лакът
от ръкав, е снегочистачка
на витрина с увлечение.
Прекалено става.

Ах, зebrата вместо пижама
ще прострат отсреща, божке!
При мен замръзват на балкона
амурчета на носна кърпа.

Ще ги спасявам. Увлечения.

НАКЪСО

Живея в дължината,
която сам разтягам,
и все едно дали е
локум или легенда.
Такъв съм си от малък.
(О, индианско време!
За тетива се мислиш,
а те от смях се късат.)
Какви са тези хора?
Накъсо: аз съм ластик.

ТАЗИ НОЩ

Жаба с пружинка (от тенеке)
би могла тази нощ да прескочи,
цопваща в следваща; манекен
би заплакал над гипсова плоча,
сякаш под нея има любим.
Тази нощ чудеса ще се случват,
ще бушуват конфети и дим.
Искам и аз, навийте ми ключа.

ЛОГОМАХИЯ

В боя до последно слово,
ни едно не разхитих –
плюх тирета от олово,
запетаи с остър шип;

блъсках от стомана скоби,
с удивителни се бих.
Честен бях и злобен
до геройство, може би.

Боят свърши с черна точка
от пирон, докрай забит
в теме светло на порочен
филолог. И квит сме, квит.

